

O to se však dovolatelka ani nepokouší, nýbrž chce zvrátiti celou inventuru i odevzdací listinu ji vyřídivší na základě pozůstalostních spisů, chce tedy, by byla přezkoumána v procesu správnost i inventury, i odevzdací listiny, čemuž však — jak správně uvedly nižší soudy — brání předpis § 18 nesp. pat. o právní moci.

Čís. 12098.

Proti usnesení rekursního soudu o složení zálohy na úřední výkon a kolku na osvědčení, jest dovolací rekurs nepřipustný (§ 46 (1) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.).

Rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati správnost oznámení jednatelů společnosti s r. o. o změnách v knize podílů.

Osobní způsobilost cizozemské společnosti k právnímu jednání pokud se týče oprávněnost jejich zástupců k jejímu zastupování jest posuzovati podle cizozemského práva.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, R I 923, 924/32.)

Usnesením ze dne 10. února 1932 nevezal rejstříkový soud na vědomí předloženou novou listinu společníků s r. o. s tím, že pro zjištění platnosti převodu závodního podílu holandského společníka (společnosti) především podává k ministerstvu spravedlnosti podle § 271 c. ř. s. žádost o poučení o holandském právu. Usnesením ze dne 8. července 1932 vybídl rejstříkový soud společnost s r. o., by složila k soudu 500 Kč na dávku za úřední úkon požadovaný ministerstvem spravedlnosti, jakož i kolék 8 Kč na osvědčení. Společnost s r. o. podala proti obojímu usnesení rejstříkového soudu rekurs, jemuž rekursní soud nevyhověl. **Důvody:** Rejstříkovému soudu náleží zkoumati správnost ohlášky jednateli podle § 26 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. soudu podané, při čemž má soud nejen právo, nýbrž i povinnost zkoumati též správnost a zákonitost předložených příloh. To zcela zřejmě vyplývá z ustanovení § 11 cit. zák. Proto také jest oprávněn soud, když při zkoumání příloh přijde v úvahu cizozemské právo a když o tomto právu sám nemá vědomosti, vyžádati si, jakž se i v souzeném případě stalo, poučení od ministerstva spravedlnosti. Usnesení ze dne 10. února 1932 není tedy nikterak v rozporu se zákonem a nelze proto rekursu přiznati oprávněnosti.

Požadavek rejstříkového soudu v usnesení ze dne 8. července 1932 jest jen důsledkem usnesení z předu uvedeného a musí tedy rekurentka požadovanou zálohu složit, poněvadž se šetření oním usnesením nařízené stalo v jejím zájmu.

Nejvyšší soud dovolací rekurs, pokud směřoval proti usnesení rejstříkového soudu ze dne 8. července 1932, odmítl, jinak mu nevyhověl.

Důvody:

Pokud stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu o složení zálohy 500 Kč na dávku za úřední výkon a kolku za 8 Kč na osvědčení, jde o dovolací rekurs proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce ná-

kladů řízení, který jest podle prvního odstavce § 46 zákona čís. 100/1931 nepřipustný a bylo jej proto odmítnouti.

Jinak jest dovolací rekurs bezdůvodný. Stěžovatelka napadá tu souhlasná usnesení soudů nižších stolic pro nezákonnost a zřejmý rozpor se spisy, leč neprávem. Jest přisvědčiti právnímu názoru soudů nižších stolic, že rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati správnost oznámení jednatelů podle § 26 zákona o společnostech s r. o., o změnách v knize podílů, a to již z toho důvodu, že oznámení tvoří podklad pro zkoumání různých usnesení valných hromad, jež podle zákona jest opověděti k zápisu do obchodního rejstříku (§ 15, 17, 49 a jiné zák.). Poněvadž obchodní soud má podle § 11 zák. zkoumati úplnost a zákonnost těchto ohlášek a jejich příloh, jest zajisté ve smyslu tohoto zákonného ustanovení oprávněn zkoumati i zákonnost oznámení podle § 26 zák. tvořícího podklad pro zkoumání zákonnosti oněch ohlášek. Z ustanovení § 26 zákona nijak nevyplývá, že takové přezkoumání jest nezákonné. Soudy nižších stolic nevycházejí z předpokladů, že jest posuzovati postupní smlouvu podle cizozemského práva. Znalost tohoto práva chce si zjednatí soud první stolice jen za tím účelem, by mohl posuzovati osobní způsobilost cizozemské společnosti zde v úvahu přicházející ku příslušnému právnímu jednání, pokud se týče oprávněnost jejich zástupců k jejímu zastupování, kteréžto otázky jest posuzovati podle § 34 obč. zák. podle cizozemského práva. Pro nedostatek předpokladů § 46 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. nebylo dovolacímu rekursu v tom směru vyhověti.

Čís. 12099.

Není důvodem zmatečnosti podle § 41 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n., že nebyly účastníkům před rozhodnutím oznámeny výsledky šetření.

Předpis § 142 obč. zák. nevyklučuje, by soud neučinil v zájmu dětí vyjimečně opatření, že nemají býti ve výchově ani u otce, ani u matky, nýbrž že mají býti vychovávány jinde, když to podle zvláštních poměrů případu nutně vyžaduje zájem a prospěch dětí.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, R I 950/32.)

Opatrovnický soud se usnesl k návrhu otce, by dítě rozloučených manželů bylo dáno do výchovy otcovým rodičům. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, pro zmatečnost a pro zřejmý rozpor se zákonem, čímž patrně míní nezákonnost ve smyslu § 46 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. Pokud lze z jejich vývodů seznati, spatřuje zmatečnost v tom, že prý nebyla vyslechnuta o návrhu Václava H-a, by nezletilý Oldřich H. byl svěřen do výchovy Ferdinandu a Františce H-ovým, že jí